

Perpetua.

En Martyrhistorie fra Nimes.

S. Varing-Gould.

(Fortset.)

Legene skulde vare to Dage. Den første skulde der være Kamp mod de vilde Dyr og paa den anden et Sælg; thi da vilde Arenaen blive ombannet til en Sø.

Der var stor Venskab mellem Folk paa Grund af Vejret; thi hvis ikke Vindstøvet og Regnen hørte op, kunde Legene ikke afholdes. Ganske vist kunde hele det uhyre Teater overdækkes med Tæpper og Maatter, der blev spændt ud mellem større Stænger; men disse var bestemte til Værn mod Selen og kunde ikke holde Regnen ude. Desuden kunde de slet ikke udsprende, saa lange Stormen vedvarede.

I Bnen herskede stor Bevægelse. Den, der havde Lemlestet Gudens Billede, var bleven dømt til at lasses for de vilde Dyr, og han var ikke nogen simpel Forbryder, men hørte til Byens Aristokrati.

At en stor social Omvæltning havde fundet Sted i Provinfen, og at de frigitte havde erhvervet sig en hel Del Magt og Indflydelse paa deres forrige Herres Bestyrelse, søttes tydelig af Efterkommerne og de første adlydende Kolonister, og af Levevægsne af den galliske Adelsstand, men de vilde nødig over for andre erkende dette. Udøvelsen af Borgerrettighederne, Valget af Embedsmændene, Retten til at beskæde de høje verdslige og gejstlige Embeder tilhørte fra gammel Tid Adelsfamilier, men nu begyndte de frigitte ogsaa at ville tilegne sig disse Rettigheder.

Da nu skulde en af de gamle Embedsdragter udmøntes derved, at et af dens Medlemmer skulde lide en banerende Død paa Arenaen, og ingen af Slægten Galerius dovende at have sin Kæft til hans Forsvar, saa farlig tyktes dem Situationen. Det Augustiske Broderskab havde besluttet, at der skulde statures et afstræffet Eksempel paa Marcianus og havde faaet Ovrigheden til at dømme i Overensstemmelse hermed. Hans Død vilde blive en tydelig Tilkendegivelse til den herskende Klasse om, at dens Herredømme nu var forbi.

Men nu bredte sig tillige Røgt om, at en ny Forlystelse var berejst Publikum. Den unge Jomfru, der var bleven trukket op af Remusius's Basin, havde fremstillet sig for Ovrigheden for derved at opnaa sin Moders Løsladelse, og Dommeren Petronius Marcianus havde af Hensynsfuldhed mod de gode Folk i Staden, som han elskede, og af Gædsighed mod Gudene, der var bleven krænkede, besluttet, at hun skulde fremføres paa Arenaen for først i Folkets Overværelse at blive tvungen til at ofre og derefter at blive overgivet til Præstestolbet. Rægtede hun at ofre, vilde hun ogsaa komme til at lide en haard Straf.

Og dette var endda ikke alt. Baubillas Macer, den sidste Vælling af den voldsame Familie, som var bleven kastet i Robburet, men var sluppet derfra, skulde ogsaa fremføres og henrettes, fordi det var ham, der havde hjulpet til at redde Perpetua fra Basinet og rimeligvis ogsaa havde været meddelagtig i Galerius Marcianus's Forbrydelse.

Til Folkets Tilfredshed lagde Udret sig, Aftenen før end Legene skulde finde Sted, lige saa hastig, som det havde rejst sig. Dog var Vejret endnu bitterlig koldt, og Himlen var bedækket med sorte Skyer. Ikke en eneste Solstråle trængte ind paa Arenaen eller lysede sig op ad Teatrets Siddepladser. Man kunde godt have tænkt sig, at det var en Novemberdag i det nordlige Germanien.

Byens Folk og Tilskuere fra Landet kom indhulpede i deres tykkeste Vinterklæder, og mange af de rige og fornemme havde deres Slave med, som var Jernklædt med gennemhullede Laag og indholdende glødende Trækul, der skulde holde Herrens Hænder varme under Forfællingen. Andre Slaver bar Bynder til Bænkene eller Ubestind til at træde over deres Herres eller Fruers Knae.

Det ovale Teaters Bænte var tætpakkede med Tilskuere, og de øverste blev fulde længe før de øvrige. Tilskuerspladsen var inddeelt i Loger, og nedest ved Podiet eller Bystævnet, som stille den fra Arenaen, var de municipale Disnitariers, Præsternes og de særlig indbudnes Loger.

Over den Bænkene for Embedsmændene og Gæsterne, var de, som benyttedes af Ridderstanden samt Byens og Omgæens Notabiliteter. Den næste Række var forbeholdt de frigitte og de simple Borgere, samt Bønderne, medens de allerøverste kun benyttedes af Slaver. Ved den ene Ende af Ovalen sad den høje Ovrighed i en særskilt Loge, og lige overfor den havde Legenes Leder og hans Hjelpe samt Dagens Oberste og Brandmandens Plads.

To Døre, en ved hver Ende, gav Adgang til Arenaen og hjente som Udgang. Gennem den ene traadte Gladiatorene og Jangere ind fra et stort Kammer, der saa under Teatrets Bænkerekker, den anden Dør førte derimod ind til det saakaldte Libitinum, hvor Ligene af de dræbte Mennesker og Dyr blev kastede ind.

Lige neden under Ovrighedens Loge var oprejst et lille Alter paa Brystværnet, der gik omkring Arenaen. Paa Alteret stod en Statue af Remausus og ved dets Side en Præst, som holdt Trækulsilden vedlig og uddelte Røgelse til dem, der vilde ofre saadan til Gud.

Der blev lagt Mærke til, at de Pladser, som var forbeholdt Notabiliteterne, kun var tyndt besatte. De, der ved Podiets eller Bænkens Bænde var knyttede til Slægten Galerius, demonstrerede ved at holde sig borte, andre udeblev, fordi de frigitte Uforfæmmede agtede dem, og fordi de syntes, at den Dom, der var overgaaet Marcianus, var en Forhaanelse mod deres Stand.

Derimod stilledes de frigitte i stor Mængde i Teatret, og da der ikke blev Plads nok til dem paa de Rækker, som var tilhaalet dem, trængte de dristig over Strækerne, der skilte dem fra Adels Pladser, og fyldte disse.

Da Ovrighedspersonerne antom med deres Væsbog af Vittorer, rejste alle i Amfiteatret sig, og de antomme hilste nedladende paa Publikum. Hver af dem tog nogle Røgelsesstørn fra Præsten og kastede dem paa Alteret; nogle gjorde det med højtidelig Alvor, andre med spottende Smil. Petronius vendte sig mod den Augustiske Flamen og sagde: „Til den gode Augustus og den hellige Julia,“ og med disse Ord kastede han nogle flere Røgelsesstørn paa Alteret.

„Ved Bacchus!“ sagde han, idet han tog Plads, „en saadan lille hvilsende Smil kan maaske behage Gudene; men den vilde sandelig ikke tilfredsstille mig. Jeg vilde ønske, jeg havde et bragende Vaal til at darime mine Hænder og Fødder ved. Hul hvilken Kam skulde! I den Slags Vejir kan jeg aldrig fordøje min Føde ordentlig; jeg føler en lignende Trykken i Maben som Saturn, da den gode Kæa havde givet han en Sten til Middagsmad. Ved Vulkan og hans Blæsebold! Var jeg ikke nødt til det, vilde jeg hellere være bleven hjemme for at tilbede Husguderne. Disse Stuepil er kun for de unge og darimblodige. De kolde Stolearme isne mig lige til Marv og Ben. Hvad kommer først? Ah, en Tyrefægtning! Naa, saa vil jeg krybe sammen imens og døde hen som er Murreldyr. Ræk mig, gode Smerius, saa snart det næste Optin kommer.“

En Tyr blev drevet ind paa Arenaen, og en Gladiatortil det Hoved at opgive og kæmpe med Dyret. Han viste med et rødt Klæde foran dets Hoved og stal det derefter med et Spyd i Siden, da da det nu vendte sig imod ham, sprang han behændig til Side. Da Dyret løb efter ham, flugtede han, og da det var lige ved at indente ham, sprang han ind til Side, saa at det for forbi ham, og i det samme lagde han Hænderne paa dets Ryg og sprang over det.

Folket tilraabte ham deres Bisald, men de havde dog set denne Sport saa ofte før, at de snart blev lede af den. Da saa Gladiatoren sit Smil til at jage sit Sværd i Tyrens Bringe, saa at den styrtede død om. Nu førte man et Par Heste ind, der blev spændt for det døde Tyr, som derefter hurtigt blev trukket ud af Arenaen. Slaver kom løbende ind med Spande fulde af Sand, som de strøede over Blodet, hvorefter de bukkede for Publikum og løb ud igen.

Nu smækkede Slutteren Portene op til Babariat og bragte Jangere ind. Der var Gæstgiveren, som havde myrdet sine Gæster, den frigitte Slave, som havde besiddet sin Herre, samt Baubillas, Marcianus og Perpetua.

En Grusomhedens Lyst gennembarde alle Tilskuere. Nu skulde de da endelig se noget, som kunde bringe dem i Spænding, og som kunde tilfredsstille den Vildhed, der findes paa Bunden af enhver Menneskenatur, og som ikke Civilisationen, men alene Guds Raade kan saa Bugt med.

Det forhøjede Tilskuernes Fornøjelse, at der var Forbrydere, som skulde overvære andre Forbryderes Død. De iagttog med spændt Opmærksomhed, om de blegede eller viste andre tegn paa Rædsel, eller om de forblev rolige og ufølsomme.

Nu blev en Bjørn drevet ind. Der blev pubset en hel Flok Hunde paa den, og de drillede den, indtil den væltedes af sin Svælg og til sidst blev ganske rasende. Paa et tegn af Legenes Leder blev Hundene derefter jagede ud af Arenaen, og Manden, der havde myrdet sine Gæster, blev drevet frem mod det rasende Tyr.

Moraeren gik fremad med mørke Mine, men viste ellers intet tegn paa Frygt. Han lagde Armene over Kots, lænede sig mod Podiet og saa foragtelig op paa de nærmest siddende Tilskuere.

Men Bjørnen, der var bleven befriet for sine Angriber, lod til at være meget utilbøjelig til at inblade sig med Manden.

Da brølte Tilskuerne med til Forbryderen og befalede ham at opgive Bjørnen med sig selv. Det var ikke saa sjældent Tilfældet ved disse skrællende Stuepil, at et Menneske, som var fordynt til at kæmpe mod de vilde Dyr, blev greben af en Slags Forsængelighed og søgte at vinde Tilskuernes Bisald ved at optænde udsjorende mod Dyret, der skulde jænderride og dræbe ham.

Men denne menneskefjendske Fyr vilde ikke unde Tilskuerne en saadan Fornøjelse.

Da gav Legenes Leder sine Besjente et tegn til at drille Bjørnen. De adløb, og den vendte sig brumrende imod dem og slog efter dem; men Manden, som den skulde dræbe, vilde den ikke have noget med at gøre.

Efter mange frugtesløse Forsøg og midt under Folkets Hulen og Raab blev der endelig givet et tegn, hvorefter nogle Gladiatører sprang ind paa Arenaen og dræbte Manden med deres Sværd.

Tilskuerne var meget forbitrede. Endnu havde de jo ikke set nogen ordentlig Leg — kun en almindelig Henrettelse. De sad og lyttede af Raude, og mange knurrede og sagde, at det ikke var Værd at udsætte sig for at komme til at fryse faadan for at se slikt Væsnerevært. Men saa med et rejste sig som fra en Mund Raabert: „Ulvne! Ulvne! Send Ulvne ind! Marcianus til Ulvne!“

Legenes Leder sendte Bud op til Petronius. Han nikkede til det, Budet sagde, vinklede med Haanden over mod Lederens Loge, og denne sendte nu en Besjente ind til Dyrenes Vogter.

Paa samme Tid greb Slutteren Galerius Marcianus ved Skulderen og bød ham stige ned ad nogle Trin for at træde ind paa Arenaen.

Marcianus var dødbleg. Han veg med Afsty tilbage fra Stedet, hvor Sandet var genemtrullet af Gæstgiverens Blod, og som der endnu ikke var strøet frisk Sand paa. Derefter kastede han et Hjulgen Blik hen til Alteret og gjorde saa en bønfuldende Gestus og mod Petronius.

„Kom hid, Cneius Marcianus,“ sagde denne. „I tilhører jo en agtet og adgammel Familie, og dog har I gjort jer skyldig i en infam Gerning, der har bragt Baner over jer Stand, I ser selv, hvor mange der i Dag er fraværende for eders Skyld. Eders Gjernom er bleven beslaglagt, og I er bleven dømt til Døden. Dog giver jeg eder endnu en Udvej. Ofre til Gudene og spot Kristus. Jeg kan vel ikke lode jer eders Liv, hvis I gør det, I maa henvende jer til Folket derom. Hvis de ser, at I ofre Røgelse,

vil de kunne forstaa, at I har fornægtet Kristus, og jeg vil da overlade Afgørelsen til dem. Hvis de vælter Tommelfingrene opad, vil I saa Lov til at leve. Tænt over det — det er jo dog et Forsøg værd; men det er fuldstændig afhængigt af Folkets Lume. Vil I saa ofre?“

Marcianus fløttede op til den vældige Masse af Hoveder, og han saa, at Mængden dirrede af Spænding. Det gik pludselig op for en af de frigitte, at der blev tilbudt Marcianus et Middelt til at undslippe, og han frembragte nogle Ord, der vel hørtes af de omkringværende, men ikke opfattedes af de fjernere. Dog forstod alle Ordens Mening, og der rejste sig et vredsbevende Protestraab.

„Jeg vil ikke ofre,“ sagde Marcianus, „jeg er en Kristen.“

Da havde Petronius Marcianus Haanden, dels for at forsikre Tilskuerne, at han ikke vilde modsætte sig deres Onske, og dels for at give Legenes Leder et tegn.

Djævelsk blev en lav Dør i Barrieren aabnet, og ud styrtede en Flok hylende Ulve. Da de naaede Midten af Arenaen, blev de staaende der et Øjeblik og snøftede og saa sig nysgerrig omkring. Terefter stille nogle af dem sig fra de andre og løb med Snuden ned i Jorden hen til det Sted, hvor det sidste Blod var bleven udgydt. Men lige paa en Gang udslydte en uhyre stor graa Ulv, som var Flokens Fører, et højt Hyl og styrtede ned imod Marcianus, og de øvrige fulgte bag efter.

Dette Syn var saa skrællende, at Diakonen ganske tabte Fatningen. I det første Par Sekunder blev han staaende, som lamslaaet, men saa udslydte han et Strig og begyndte at løbe rundt paa Arenaen. Dele Ulveskuden efter ham; nu og da, naar han mærkede, at de haledes ind paa ham, vendte han sig om med truende Gebærder, der for et Øjeblik stræmte Dyrene; men det varede ogsaa kun et Øjeblik. Deres røde Øjne og deres glinsende, hvide Tænder fyldte den ulykkelige med ny Rædsel, og han styrtede atter af Sted.

Tilskuerne klappede i Hænderne, og nogle sprang op paa Bænkene og lo af Henrikke. Et Par Gange løb Diakonen rundt paa Arenaen, og hans Fart blev om muligt stærkere, det var, som om Tilskuernes Fryderaad drev ham hurtigere frem; men samtidig blev hans Rædsel mere og mere bild og snart begyndte han at tabe Vejret og Kræfterne. Endelig standede han pludselig, ventte sig halvt om og løb hen til Foden af Barrieren foran Dommeren, mod hvem han udslydte Hænderne.

„Giv mig Røgelse! Jeg vil tilbede Remausus! Jeg vilbede Augustus! Jeg fratælder Kristus!“

Men i samme Øjeblik havde den store Ulv gredet ham bag fra. Man saa Diakonen rætte Armene højt op i Luften. Tilskuerne klappede i Hænderne, trampede med Fødderne og jubbede — saa lullede den tørre graa Masse af snarrende og hylende Rødder sig over det Sted, hvor Marcianus sad!

Tro og Lyvende Kapitel.

Stjerne briste.

Petronius vendte sig mod Pontifer, der sad ved hans venstre Side, og sagde: „Eders Ræse er ganske purpurd.“

„Intet Under i denne Kulde. Den blive altid rød i slikt Vejir, og mine Ørenslipper ligesaa.“

„Ja, det er et højt mærkværdigt Vejir. Havde det endda været i Germanien eller Britannien — men her i Syden!“

„Ja, men vi her i Syden er ogsaa mere tilfredse end de i de nordlige Himmelegne. Der venter de Kulden og er forberedt paa at tage imod den; men her kommer den uventet over os. Saa julle vi og flage os, indtil Selen igen skinner, og vi glemmer vore Lidelser. Hvem ender end Raaber vilde frivillig indfinde sig her i Dag. Se engang op: Stjerne hænger lavt, og det er saa sort, at vi kunne vente at blive pillede af Hagl.“

„Ja,“ lo Petronius, „og det saa store som Dueag. Det er jo ogsaa saa mørkt, som under en Solformørkelse. Men jeg vil give et godt Raad. Min Slave udfører dette Marmorstæde med ophevede Mursten, og de gør godt paa Kyrraden, som jo ligesom er Livets Søjle. Han vil snart være her med en ny Forsyning. Saaledes skulde I ogsaa være eder ad.“

„Ja, gid jeg havde tænkt paa det før.“

„Det samme tænkte vist ogsaa den arme Stumpe, som Ulvne nys jænderrid. Han udsatte sin Fornægtelse af Kristus, til det var for sild.“

Petronius gabede og stralte sig og gav derefter tegn til, at den frigitte, der havde besiddet sin tidligere Herre, skulde overgives til Panteren.

Med Bivær sit man Ulvne jaget ud af Arenaen, hvorefter alt blev forberedt til det næste Optin. Dette varede kun kort. Robbdret var hungrigt, og Forbryderen gjorde intet Forsøg paa at forsvare sig. Derefter kom Turen til Baubillas.

Uden at staa op fra sit Sæde sagde Petronius dovent: „I brød ud af jert Hængsel, og I er anlagt for at have været delagtig i den begaaede Delligbrøde. A naglede at ofre til Keiserens Genius; men hvis I nu vil kaste nogle faa Røgelsesstørn paa Ilden, vil jeg dog lade eder slippe.“

„Jeg kan ikke fornægte Kristus,“ sagde Baubillas med en Fafshed, der forbarfede ham selv aller mest. Men det var Marcianus's Fratad, der saa langt fra at drage ham med til samme Fald tværtimod havde forarsaget en hel Omvæltning i hans Sjæl og Karakter. Da han hørte sin Embedsbroder fornægte Kristus og saa ham udslydte Haanden efter Røgelsen, blev han greben af en Indignation, der gav hans gode Fortjættelser urolig Kraft. Kirken var bleven dømt og dens Embedsstand forsmædet ved Marcianus. D, gid de dog ikke atter maatte blive saaledes ymngede ved ham!

„Baubillas Macer,“ sagde Petronius; „tag mod et godt Raad, og stund eder og træf eders Valg. Eders Fælle, som nys blev til Protost for Ulvne, ventede et Øjeblik forlænge og misfede derfor sit Liv. Da han havde besluttet sig til at handle, som en vis Mand og en god

Borger, kunde ikke en Gang Gudene frelse ham. Flamen, ræl Karret med Røgelse til denne fornurtige Mand.“

„Jeg kan ikke ofre.“

„I gør jer skyldig i Forræderi mod Keiseren, hvis I nægter at ofre til hans Genius. Værd jer blot ikke om Remausus, hvis Billede staa der, sig blot, at det er til Keiserens Genius, og I skal være fri.“

„Jeg er hans lydige Tjener.“

„Ja, saa stænt ham en Libation eller nogle Røgelsesstørn.“

„Jeg kan ikke, men jeg beder hver Dag til Gud for ham.“

„Et egenfindigt Menneske er som et stædigt Væsel: Der er ikke andet Raad end at bruge Stokken. Jeg kan nu ikke gøre mere, men maa dømme eder.“

„Jeg er rede til at dø for Kristus.“

„Saa før ham bort. — Sværdet!“

Diakonen bøjede sig. „Jeg er uværdig til at udgyde mit Blod for Kristus,“ sagde han, og hans Stemme var om end sagte, dog fast.

Derpaa saa han sig om og fik Dje paa Biskoppen Gæstfor i den Loge, der var forbeholdt Borgerne og Ridderne. Baubillas lagde Armene paa Kors og knælede ned paa Sandet, og Biskoppen rejste sig fra sin Plads og udslydte Hænderne til Betsignelse.

Gæstfor var ikke bleven tilfagt til at ofre. Han havde ikke udslydte Døben, men havde heller ikke slyt den. Han havde ikke skjult sig, men var dog ikke bleven greben.

Med faste Strid gik Diakonen nu ind paa Arenaens Midte og knælede ned, og et Øjeblik efter rullede hans Hoved i Sandet.

Betjenten fjernede straks ethvert Spor af Henrettelsen, og nu kom endelig det Øjeblik, som alle med saa stor Spænding og Utaalmodighed havde imødet.

Petronia sagde: „Bring Perpetua her ind.“

Straks sprang Emilius ind paa Arenaen og traadte frem foran Dommeren.

„Tillad mig at optænde som hendes Advokat,“ sagde han med en af Bevægelse stævende Stemme. „I kender mig jo, jeg er Ventulus Varro.“

„Jeg kender jer meget godt af Dmtale, Emilius,“ svarede Petronia; „men jeg tror ikke, at der er nogen Brug for eders Tjeneste. Dette er ingen Retssal, hvor eders blomstrende Betsalendeband kan udslyde sig, og Sagen kræver nu herved Aktor eller Defensor. Men blev ved Udslydning givet til Guden Remausus, og blev af Gudens Røst ved Ridmaksid igen krævet, efter at hun — hvis jeg ikke tager fejl — af eder var trukket op af hans Basin. Men der hørte eders Indblanding op. Hun anklages ikke her for noget, men hun skal gives tilbage til Gud, som hun tilhører.“

„Jeg appellerer til Cæsar.“

Hvis jeg tillod denne Appellering, vilde det saa kunne nytte eders Klient? Men dette er en Sag, hvor der ingen Appellering gælder. Guden er naadig; han kræver ikke Jomfruens Liv, han forlange kun, at hun skal vies til hans Tjeneste og blive en af hans Præstinder, der kan udgyde Libationer for hans Alter og kaste Røser i hans Rilde. Tror I, at Keiseren vil stride ind i saadan et Spørgsmaal? Tror I, at han vilde forbyde det, hvis Sagen blev forebragt ham? Men spørg eders Klient, om hun ogsaa ønsker denne Appellering.“

Perpetua rystede paa Hovedet.

„Nej, hun ved, at den vil være unyttig. Dnffer du at tjene hende, da brug din Overtalelsesgabe til at formaa hende til at ofre.“

„Derre,“ sagde Emilius i stor Sindssvælgelse, „hvor kan hun blive Præstinde hos en Gud, som hun ikke tror paa?“

„Ah; hvad det angaar,“ sagde Dommeren, „saa er det jo kun en Formalitet og slet intet andet, noget, der der kun drejer sig om Røgelse og Rosenblade. Hvad Troen angaar,“ her vendte han sig til sin Sidemand og deblede leende: „Hør en Gang paa denne Mand, han taler om Tro, som en nødvendig Betingelse for at tilbede.“ I med eders røde Froknæse, tror I, at Vskulapius kan kurere jer for den?“

Pontifer tral paa Stuldrene med en Mine, der baade kunde betyde nej og ja.

Imidlertid var Tilskuerne bleve utaalmodige og raabte og stampede. Nogle, der havde forsynet sig med tomme Græstar, hvori der var Smaasten, begyndte at rasle med dem og frembragte en selsom Lyd som af et Hagbejr. Andre slog Potteslaar mod hinanden. Da vendte Petronius sig igen mod Pontifer og sagde: „Ja, nu bliver det nok nødvendigt, at vi vise vor Tro paa og Værbødighed for Gudene.“ Derefter vendte han sig ingen til den unge Sagsfører med de Ord: „Jeg tillader jer til at stride ind paa den Raabe, at I gaar hen til den unge Vize og overtaler hende til at give efter. Ved Buebæreren! Det lykkes jo næsten altid unge og smukke Mænd at overtale unge Vize, naar de gøre sig rigtig behagelige. Det vil blive et smukt Optin, og I har jo fuldt op af Tilskuere.“

„Tillad ogsaa mig at staa ved hendes Side,“ sagde Slavinden Blanda, der ikke havde forladt Perpetua.

„Ja, med største Fornøjelse, og hvis I to saa Held i eders Betsrædelse, vil ingen blive mere tilfreds end jeg. Jeg ønsker den unge Vize alt mulig godt; gid hun maa leve længe og lykkelig.“

Atter begyndte Tilskuerne at raabe og rasle med deres Græstar.

„Vi trække Liden ud for Folket, der sidder og fryser,“ sagde Petronius. „Legen gaar lige saa langsomt, som vort Blod. Hør mig, Perpetua, Datter af Harpinus Laeto, vi og Gudene, eller Gudene og vi ville nødig gøre eder nogen Fortræd. Rast blot nogle Røgelsesstørn paa Alteret, saa vil I straks faa Lov at træde op ad Trinene der til de smukke Præstinder, som sidde paa en af Hærderspladserne.“

„Nej, jeg kan ikke gøre det,“ sagde Perpetua med Fasthed.

(Fortsettes.)